

Aringer, og ikke mindst i det sidste Aar, har vist sig meget foruroligende, og efter de Forhold, der ere tilstede efter dette Aars Høst, vil og maa der blive Mangel paa Arbejde; thi det er jo bekendt nok, at den Mand, der ellers pleier at have to Karle til at tørste sin Sæd, neppe iaar vil have nok at bestille til een, og hertil kommer, at det gode Høstveir og den mindre Afgrøde, der har været at indsamle, har gjort at Mange derved allerede i Efteraaret have faaet det Meste af det Arbejde udført, saasom Grøftning v. desl., som de ellers pleiede at lade udføre ved Husmænd og Dagleiere om Efteraaret og i Vinterens Løb, og det maa befrygtes, at mange af disse ikke ville kunne finde anden Udvei aaben end Fattigvæsenet. Disse og dermed beslægtede Grunde bevirke, at det ikke kan finde det rigtigt at vedtage det omhandlede Lovforslag for det næste Aar, men skal desuagtet ikke undlade efter Gvne at slutte sig til og virke for de Ændringer i Lovforslaget, som efter dets Overbevisning findes mest hensigtsvarende.

Et andet Mindretal i Udvalget er af den Anskuelse, at det foreliggende Lovudkast har en væsentlig Mangel, nemlig at det fremtræder som Forslag til en overordentlig Skat for et enkelt Aar.

Efter disse Medlemmers Mening vil en forøget Indtægt af mindst 1 Million Rigsdaler ikke kunne undværes i en Række af Aar, uden at bringe vor finansielle Status i en meget kritisk Tilstand, navnlig under den nuværende Ordning af Forsvarsvæsenet, og saalænge Udviklingen af vort Jernbanenet medfører store Udgifter, uden endnu at kunne give nogenlunde tilsvarende Indtægter. Denne forøgede Indtægt vil vanskeligt kunne tilvejebringes paa anden Maade end ved en Indkomstskat. Skulde det Tidspunkt indtræde, at Indtægten kan undværes, enten ved en forventet betydelig Indtægt for Statskassen eller ved formindskede Udgifter, da kan jo Skatten enten ophæves, eller Skattebyrden lettes ved Reformen i vort indirecte Skattevæsen, hvilket Sidste nævnte Medlemmer vilde ansee tjenligere for Landet.

Naar en saadan Nødvendighed for Staten maa forudsættes for en længere Aarrække, maa det ansees urigtigt gjentagende at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse ved Forhandlinger om denne Sag.

Bet har Finantsministeren nu kun forlangt Skatten for et enkelt Aar, men alle hans Udtalelser gaae ud paa Nødvendigheden af en varig Skatteforøgelse, og det af ham oprindeligt i Landstinget indbragte Forslag til en Indtægt-Skattelev gik ud herpaa, ligesom han altid har udtalt, at han foretrækker Procentsystemet for Contingentsystemet. Dette System vil, nok saameget forbedret gennem Erfaringen, altid have mange Vilkaarligheder og fremkalde mange Uligheder i Skattepaalæget for Statens Borgere i de forskjellige Egne af Landet, hvilket er en Uretfærdighed, naar det gjælder om en Skat, der udræves til Statens almindelige og ikke til Communes specielle Formaal.

Deres Forslag, gaaer derfor ud paa at forandre Lovforslaget i den Retning, at det indfører en varig Skat efter Procentsystemet.

Hvad angaaer Mindretallets forskellige Forslag, da maa Alder tilraade en bestemt Procent for Skatten istedetfor at lade Procenten bestemmes ved Finantsloven, af de samme Grunde, hvorfor han ikke ønsker en stadig gjentagen Forhandling om Loven selv.

Med Hensyn til Skattekningen har Alder holdt sig væsentlig til de tidligere af Folkethinget vedtagne Forslag, idet han antager, at Communnernes Medhjælp vil lette Skatteansættelsen, og han befrygter ikke den ofte omtalte Bestræbelse fra de communale Autoriteters Side til for lav Ansættelse; denne vil desuden blive meget vanskeligt ved de Forarbejder, der nu haves, og ved Controllen af Districts- og Regjeringscommissærer, i Særdeleshed naar Slutningen af § 24 vedtages, da herved bevilges Finantsministeren Midler til Ansættelse af Skatteinspectører og Reiser for disse; de kunne directe fra Ministertet udsendes i Landet til yderligere Veiledning og Control. Alder kan dog godt tiltræde det af Clausager og Kjær foreslaaede Etgningsystem med nogle uvæsentlige Ændringer, dog med